

Sygn. akt V KZ 30/21

POSTANOWIENIE

Dnia 4 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **R. M.**,
uniewinnionego od zarzutu popełnienia czynu z art. 217 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 4 sierpnia 2021 r.
zażalenia wniesionego przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej
na zarządzenie przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu
Okręgowego w K. z dnia 15 czerwca 2021 r., odmawiającego przyjęcia kasacji,
wobec oparcia jej na innych powodach niż wskazane w art. 523 § 1 k.p.k.,
na podstawie art. 530 § 3 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący V Wydziału Karnego – Odwoławczego Sądu Okręgowego w K. na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. odmówił przyjęcia kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej M. M. od wyroku tego Sądu z dnia 5 marca 2021 r., sygn. V Ka (...) stwierdzając, że nie spełnia ona warunku przewidzianego w art. 523 § 1 k.p.k., gdyż stanowi w istocie kopię wniesionego uprzednio środka odwoławczego rozpoznanego przez Sąd II instancji, a autorka kasacji zmierza w istocie do poddania zaskarżonego orzeczenia zwykłej kontroli instancyjnej, domagając się w szczególności weryfikacji ustaleń faktycznych, co na etapie postępowania kasacyjnego jest niedopuszczalne.

Pełnomocnik oskarżycielki prywatnej wniosła od powyższego zarządzenia zażalenie, zarzucając rażące naruszenie powyższych przepisów i wnosząc jego o uchylenie. Zdaniem skarżącej kasacja nie jest kopią środka odwoławczego z uwagi na fakt, że zarzucono w niej, że Sąd Okręgowy w K. dokonał kontroli instancyjnej, która nie sprostала ustawowym wymogom rzetelności. W zarządzeniu nie dostrzeżono, że opisane w kasacji wnioski dowodowe składane były również na etapie postępowania odwoławczego i w jego toku oddalone, zatem zarzut obrazu art. 170 §1 i 2 k.p.k. nie dotyczył bezpośrednio postępowania przed Sądem I instancji. W ocenie skarżącej w kasacji wykazano istnienie rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k., albowiem w sprawie nie przeprowadzono istotnych dowodów na okoliczności przebiegu zdarzenia objętego prywatnym aktem oskarżenia, a Sąd odwoławczy do podniesionego w apelacji zarzutu tycającego tej kwestii niedostatecznie się odniósł, co nie pozwala poznać powodów, dla których uznał go za chybyony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Wprawdzie rzeczywiście w kasacji zarzucono nierzetelną kontrolę odwoławczą, mającą polegać na naruszeniu art. 457 § 3 k.p.k., jednakże już wstępna analiza wskazuje na pozorność tego zarzutu, który podniesiony został jedynie w celu powtórzenia zarzutów apelacyjnych dotyczących ustaleń faktycznych i oceny materiału dowodowego, jak również w zakresie oddalenia złożonych w toku postępowania pierwszoinstancyjnego przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej wniosków dowodowych (k. 68, 71). Słuszna zatem była konstatacja zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia o widocznym powieleniu w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutów środka odwoławczego i próbie zainicjowania ponownej kontroli instancyjnej, co nie czyniło zadość ustawowym rygorom określonym w art. 519 i 523 § 1 k.p.k. Nie podważa tej oceny twierdzenie, że w przedmiocie oddalenia wniosku dowodowego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań wskazanych przez pełnomocnika świadków orzekał również Sąd II instancji (k. 114v). Wniosek ten bowiem został złożony ponownie w apelacji i był on tożsamy w swej treści z tym oddalonym przez Sąd Rejonowy w K. na podstawie art. 170 § 1 pkt 6 k.p.k., naruszenie którego to przepisu zarzucono w kasacji, powielając niemalże

całokształt uzasadnienia środka odwoławczego. Wobec oczywistego wywiązania się przez Sąd odwoławczy z funkcji kontrolnej, taka konstrukcja nadzwyczajnego środka zaskarżenia musiała implikować zastrzeżenia z punktu widzenia spełnienia warunków formalnych, do których ustawodawca zaliczył również prawidłowe określenie podstaw kasacyjnych (art. 523 § 1 k.p.k.). Ich konsekwencją była odmowa przyjęcia kasacji przez uprawniony podmiot, do czego obliguje treść art. 530 § 2 k.p.k. i co - w zaprezentowanych powyższej realiach - było w pełni uzasadnione.

Kierując się zatem powyższymi względami, orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.